

Ca un tăciune salvat din foc

Părinții mei, surorile mele și eu suntem deja de mult o proprietate a Domnului Isus. Ne apasă mereu tare faptul că singurul nostru frate încă nu este mântuit. Nu avea gânduri dușmănoase, mergea și la adunările de evanghelizare care aveau loc din când în când, dar, deși știa că trebuie să se convertească, mereu amâna hotărârea. Dar Domnul îl urmărea și uneori vorbea serios cu el. Odată era să fie omorât de curentul electric la locul său de muncă. Doar câteva secunde încă și ar fi fost prea târziu. Atunci l-au observat colegii săi și au întrerupt curentul.

În vara trecută, singura sa fiică s-a îmbolnăvit de pneumonie. Gândul că ar putea să-i fie luat copilul i se părea insuportabil. Știa, de asemenea, ce voia Domnul să-i spună prin această boală și a remarcat față de soția sa, că ei ar trebui s-o ia pe altă cale. Dar copilul s-a făcut din nou sănătos și totul a rămas cum a fost.

Apoi s-a îmbolnăvit el, două săptămâni mai târziu, tot de pneumonie. Deja duminică nu s-a simțit bine, dar luni și marți încă s-a mai dus la muncă. Dintr-odată a avut frisoane și dureri, așa că a trebuit să-și părăsească locul de muncă. Medicul a considerat imediat boala ca îngrijorătoare, dar abia în vinerea următoare a diagnosticat pneumonia. Era deja foarte slăbit din cauza unei boli intestinale survenită pe deasupra. Sâmbătă, starea lui s-a înrăutățit și duminică dimineața și-a întrebat soția, dacă acum va trebui să moară? Când ea i-a răspuns că totuși încă nu va muri, pentru că doar este așa de tânăr, el a răspuns:

„Dacă vreau sau nu vreau, trebuie să mor.”

În clipa aceasta i-a devenit foarte limpede pentru prima dată, că era timpul pentru el să se convertească. Orice amânare putea să fie fatală. Dar satan, mincinosul și ucigașul de la început al oamenilor, nu a dat drumul așa de repede prăzii sale. El a încercat cu toată șiretenia să-l rețină de la a-I dăruia Domnului Isus inima sa.

Spre prânz, bolnavul mi-a spus dintr-odată:

„Frieda, îl vezi pe omul acesta stând aici?”

M-am speriat – fără îndoială că fratele meu aiura – și am răspuns liniștitor:

„Fritz, dar nu este nimeni aici. N-ai dormit mult timp și ești obosit. Încearcă să adormi. Atunci nu vei mai vedea nimic.”

Dar apoi a devenit foarte neliniștit și a strigat:

„Oare nu-l auzi ce spune? El strigă: „Dăruiește-i diavolului inima ta!”

Atunci mi-a trecut ca un junghi prin inimă și mi-a devenit limpede despre ce era vorba. Cu forța m-am silit să mă liniștesc și am răspuns:

„Fritz, diavolului nu ai voie să-i dai inima ta.”

Dar cu o privire din care vorbeau teama și disperarea, el a răspuns:

„Dar el strigă totuși: Dăruiește-i diavolului inima ta!”

Curând după aceea a devenit mai liniștit și mi se părea că se roagă.

Când a venit medicul, la prânz, el a făcut o față foarte serioasă și a spus că în privința sănătății nu mai este de sperat. A prescris injecții și a pus-o pe sora medicală a comunității să le aducă. Prima injecție pe care a primit-o, timp de o jumătate de oră n-a avut efect, așa că am crezut că este deja prea târziu.

În vremea aceea era un grup de credincioși în localitate, adunați în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. Aceștia s-au rugat pentru el. Apoi, după o vreme, pulsul a devenit mai puternic și bolnavul se simțea mai bine. Foarte direct i-a spus dintr-odată surorii medicale:

„N-am crezut niciodată că o persoană ar putea să iubească mai mult pe cineva, decât pe tata și mama sau pe frate și soră. Dar acum știu: dragostea lui Dumnezeu este mai mare decât toată lumea. Ce rău poate să ne mai facă moartea?”

„Da, domnule M.”, a răspuns sora, „cine Îl cunoaște pe Mântuitorul, acela nu mai poate moartea să-i facă nimic rău.”

El a dat afirmativ din cap și a spus:

„Ce s-ar fi ales de mine dacă aș fi murit azi dimineață? La aceasta nici nu vreau să mă gândesc.”

Apoi, în noaptea următoare a fost foarte neliniștit. Abia spre dimineață a devenit liniștit și pulsul și-a revenit iarăși. Spre ora patru am părăsit camera ca să mă odihnesc puțin: s-a culcat și soția sa. Un unchi de-al nostru, care s-a oferit să vegheze noaptea bolnavul, era singur cu el, în timp ce sora stătea la fereastra deschisă în încăperea alăturată. Deodată, unchiul a observat cum Fritz se schimba. El a chemat-o repede pe soția lui și pe soră. În clipa aceasta bolnavul s-a întins și pulsul s-a oprit, așa că toți trei au crezut că murise. Sora i-a făcut imediat o injecție cu camfor și de data aceasta a avut un efect aproape imediat. Deja după câteva secunde, bolnavul a sărit în sus, s-a uitat în jur cu priviri limpezi și a spus:

„O, nevestă, iată-te iarăși! Și sora este aici, și unchiul. Acum adunați-i repede pe toți, la fel și pe copil! Trebuie să vă povestesc unde am fost.”

Când am intrat puțin după aceea în cameră, el stătea drept în pat și arăta complet transfigurat. Mi-a întins bucuros mâna și a exclamat:

„Bună dimineața, Frieda! Am fost la diavol, în iad. Dar acum nu mai poată să mă rețină.”

Uimită de transformarea petrecută cu fratele meu, îl priveam fără grai. Părea că a devenit complet altul. Când părinții mei și sora mea au venit cu micuța Wilma, fiica sa, el i-a salutat pe toți cu aceeași bucurie. A luat copilul în brațe și l-a sărutat. După aceea a spus:

„Acum suntem toți împreună și ascultați unde am fost.”

După aceea a început să povestească lucruri foarte îngrozitoare, pe care pretindea că le-a văzut în iad și pe care nu vreau să le redau aici. Chiar și el se înfiora de ele mereu.

„Nu există odihnă acolo”, și-a încheiat el expunerile. „Și știți pe cine am văzut acolo? Erau cei care nu pot să-i ocărăscă suficient de mult pe „evlavioși”.

Când soția sa i-a spus că în adunare s-au rugat pentru el, a răspuns:

„Aceasta am simțit-o. Ieri am avut parte de ceva! A fost o zi...! Astăzi știu ce este convertirea. Înainte voiam mereu să câștig bani, voiam să îngrijesc bine de familia mea și să fac bucurie părinților mei, dar ce reiese de aici? Este bine că m-am mai întors o dată în viață, ca toți să afle că Domnul m-a mântuit. Am fost plecat exact opt minute. Nu-i așa, soră?”

„Foarte exact”, a fost răspunsul. Ne-am privit unii pe alții. Fusese viața stinsă într-adevăr?

La o altă remarcă a surorii: „Când veți fi din nou sănătos, vom sluji toți împreună Domnului”, el a scuturat din cap și a spus:

„Eu, nu. Eu nu vreau să mă fac din nou sănătos. Ce fericire că a venit această boală! Trebuia să vină, altfel aș fi mers la pierzare. Vă mai aduceți aminte cum acum trei ani, la propovăduirea Evangheliei a fost amintit că ar fi mai bine să fie trăit un an și zece mii de păcate care ar fi iertate, decât zece mii de ani trăiți și un singur păcat care să nu fie iertat? Mulți au râs atunci, dar vorbitorul avea dreptate.”

A mai spus multe, pe care nu le pot împărtăși toate, dar din fiecare dintre cuvintele sale reieșea cât de fericit devenise. Într-un fel simplu l-a mulțumit lui Dumnezeu în auzul nostru, pentru că El Îl dăduse pe singurul Său Fiu pentru el, biet păcătos. Unchiul a spus după aceea: „Aceasta n-o voi uita, chiar și dacă voi avea o sută de ani”.

Cu toate că Fritz spunea mereu că de-acum va merge la Isus, noi încă nu credeam într-un sfârșit atât de curând. Pulsul a devenit mai puternic și medicul avea din nou puțină speranță. Dar în noaptea următoare, starea lui s-a înrăutățit din nou și în ziua următoare a adormit.

„Aleluia! acasă, acasă, spre casă, spre casă!”, șoptea el mereu. În acest timp, privirea sa era total transformată și la ultima suflare a apărut o expresie foarte deosebită de uimire în ochii săi, care și astăzi ne este de neuitat.

Domnul Isus rămăsese biruitor. El îi smulsese lui satan prada, iar proprietatea Sa, pe care El Și-o câștigase cu propria Sa viață, a condus-o acasă în siguranță. În veci fie Numele Său lăudat pentru aceasta!

Soția lui s-a predat apoi și ea Domnului.

Titlul original: „Wie ein Brandscheit aus dem Feuser gerettet”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*